

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek VII Het Boek van Yoga

Canto Zes

**Nirvana en de Ontdekking van het
Al-Ontkennende Absolute**

Sri Aurobindo

Een kalme trage zon keek neer vanuit de rustige hemelen.

Als een geroutineerde norse achterhoede van terugtrekking,
Waren de laatste regens mompelend over de wouden gevluht,
Of namen af, een sissend gefluister tussen de bladeren,
En de grote blauwe betovering van de hemel
Kreeg de diepe verrukking van zijn glimlach terug.

Zijn milde pracht, niet bedrukt door storm-gelikte hittedes,
Vond ruimte voor een weelde van warme milde dagen,
De nacht's gouden schat van herfstachtige manen
Kwam drijvend als een schip door rimpelingen van feeëriekes sfeer.

En Savitri's leven was blij, vervuld als aarde's;
Zij had zichzelf gevonden, zij kende haar wezen's doel.

Ofschoon haar koninkrijk van wonderbaarlijkjes verandering vanbinnen
Onuitgesproken bleef in haar heimelijkjes borst,
Voelde alles, wat rondom haar leefde haar magie's charme:
Het bomen's ruisen vertelde het aan de winden,
Bloemen spraken in hartstochtelijkjes kleuren een onbekende vreugde,
Het vogel's kwinkeleren werd een lofzang,
De beesten vergaten hun strijd en leefde tevreden.

Opgenomen in een wijde vereniging met het Ongeziene
Ontvingen de milde asceten van het woud
Een plotselinge verruiming van hun eenzame overpeinzingen.

Deze heldere perfectie van haar innerlijkjes staat
Vergoot zich overvloedig naar haar uiterlijkjes scene,
Maakte saaie gewone natuurlijkjes dingen mooi
En actie prachtig en tijd goddelijk.

Zelfs het kleinste geringste werk werd
Een lieflijk of blij en glorieus sacrament,
Een offergave aan het zelf van de grote wereld
Of een dienst aan de Ene in ieder en al.

Een licht drong allen binnen van haar wezen's licht;
Haar hartslag's dans communiceerde zaligheid:
Geluk, met haar gedeeld, werd gelukkiger door haar aanraking
En droefheid vond enige vertroosting, toen zij nabij kwam.

Meditations on Savitri

Boven het gekoesterde hoofd van Satyavan
Zag zij nu niet Lot's donkere en dodelijke kring;
Een gouden cirkel rond een mystieke zon
Ontslot voor haar nieuwgeboren voorspellend zicht
De cyclische ronding van een soeverein leven.
-Savitri: Boek VII Canto VI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

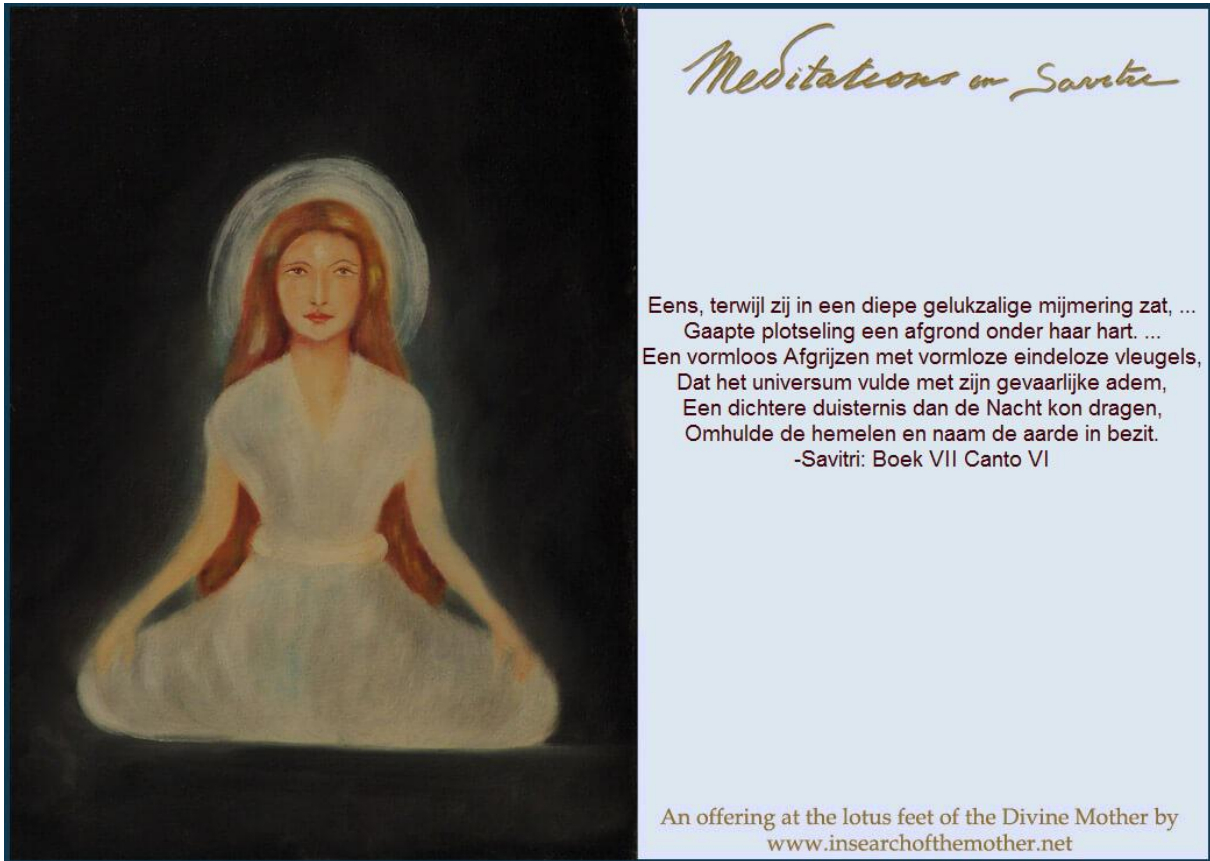
Boven het gekoesterde hoofd van Satyavan
Zag zij nu niet Lot's donkere en dodelijke kring;
Een gouden cirkel rond een mystieke zon
Ontslot voor haar nieuwgeboren voorspellend zicht
De cyclische ronding van een soeverein leven.

In haar visioenen en diep geëtste waarachtige dromen,
In korte wisselingen op het toekomst's zware scherm,
Lag hij niet door een droefgeestig decreet
Als een slachtoffer In de sombere grot van de dood
Of gedragen naar zaligvolle regionen, ver van haar vandaan,
De lieflijkheid vergetend van aarde's warme heerlijkheid,
De gepassioneerde eenheid vergetend van liefde's greep,
Vrijgesproken in de sterfelijke's zelf-verrukke zaligheid.

Altijd was hij bij haar, een levende ziel,
Die haar ogen ontmoette met nabije verliefde ogen,
Een levend lichaam, dichtbij haar lichaam's vreugde.

Maar nu niet langer in deze grote wilde wouden
Verwant met de dagen van vogel en beest
En gelijkgemaakt met de kaalheid van aarde's bruine borst,
Maar midden tussen de denkende hoog-gebouwde levens van mensen
In met tapijten behangen kamers en op kristallen vloeren,
In versterkte steden of langs gecultiveerde wandelgangen,
Zelfs op afstand dichterbij dan haar gedachten,
Lichaam dichtbij lichaam, ziel dichtbij ziel,
Bewegend, alsof door een gewonde adem en wil,
Waren zij, verbonden in de enkele rondgang van hun dagen,
Samen door liefde's ongeziene atmosfeer,
Onscheidbaar als de aarde en de hemel.

Aldus betrad zij voor enige tijd het Gouden Pad:
Dit was de zon voor de onpeilbare Nacht.

Meditations on Savitri

Eens, terwijl zij in een diepe gelukzalige mijmering zat, ...
 Gaapte plotseling een afgrond onder haar hart. ...
 Een vormloos Afgrijzen met vormloze eindeloze vleugels,
 Dat het universum vulde met zijn gevaarlijke adem,
 Een dichtere duisternis dan de Nacht kon dragen,
 Omhulde de hemelen en naam de aarde in bezit.
 -Savitri: Boek VII Canto VI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Eens, terwijl zij in een diepe gelukzalige mijmering zat,
 Nog huiverend van haar minnaar's sterke omarming,
 En van haar vreugde een brug maakte tussen aarde en hemel,
 Gaapte plotseling een afgrond onder haar hart.

Een onmetelijke en naamloze angst trok aan haar zenuwen,
 Zoals een wild beest met zijn half afgeslachte prooi sleept;
 Het scheen geen schuilplaats te hebben, vanwaar het sprong:
 Het was niet van haar, doch verborg zijn ongeziene oorzaak.

Dan kwam stormend zijn onmetelijke en angstaanjagende Bron.

Een vormloos Afgrijzen met vormloze eindeloze vleugels,
 Dat het universum vulde met zijn gevaarlijke adem,
 Een dichtere duisternis dan de Nacht kon dragen,
 Omhulde de hemelen en naam de aarde in bezit.

Een rollende vloedgolf van stille dood, het kwam
 Gebogen rond de verre rand van de globe;
 De hemel wegcijferend met zijn enorme schrede
 Wilde het de verstikte en gekwelde lucht wegvagen
 En de fabel eindigen van de vreugde van het leven.

Het scheen juist haar wezen te verbieden,
Alles te vernietigen, waardoor haar natuur leefde,
En werkte om haar lichaam en haar ziel uit te wissen,
Als een greep van een of andere half-geziene Onzichtbaarheid,
Een oceaan van verschrikking en van soevereine macht,
Een persoon en een zwarte oneindigheid,
Scheen het aan haar zonder gedachte of woord
De boodschap uit te roepen van zijn duistere eeuwigheid
En de verschrikkelijke betekenis van zijn stilten:
Vanuit een of andere norse monsterlijke onmetelijkheid verrezen,
Uit een onpeilbare diepte van verdriet en angst,
Verbeeld door een of ander blind achteloos zelf,
Een bewustzijn van bestaan zonder haar vreugde,
Leeg van denken, niet in staat tot zaligheid,
Dat het leven voelde als leeg en nergens een ziel vond,
Een stem bracht naar de stille angst van het hart
Een krachtig besef over van ongesproken woorden;
In haar eigen diepten hoorde zij de onuitgesproken gedachte,
Die de wereld onwerkelijk maakte en alles, wat het leven betekende.

“Wie zijt gij, die uw kroon opeist van afzonderlijke geboorte,
De illusie van uw ziel's werkelijkheid
En persoonlijke godheid op een onwetende globe
In het dierlijke lichaam van de onvolmaakte mens?

Hoop niet om gelukkig te zijn in een wereld van pijn
En droom niet, luisterend naar het ongesproken Woord
En verblind door de onuitspreekbare Straal,
Het stille Bovenbewuste's domein overstijgend,
Om een lichaam te geven aan het Onkenbare,
Of voor een sanctie aan uw hart's heerlijkheid
De zwijgende, stille Allerhoogste te belasten met gelukzaligheid,
Zijn naakte en vormloze heiligheid te ontheiligen,
Of het Goddelijke binnen te roepen in uw kamer
En te zitten met God om een menselijke vreugde te smaken.

Ik heb alles geschapen, zal alles verslinden;
Ik ben de Dood en de duistere verschrikkelijke Moeder van het leven,
Ik ben Kali, zwart en naakt in de wereld,
Ik ben maya en het heelal is mijn bedrog.

Ik verwoest menselijk geluk met mijn adem

En doodt de wil om te leven, de vreugde om te bestaan,
Opdat alles terug mag gaan in nietsheid
En alleen het eeuwige en absolute mag blijven.

Want slechts het blanco Eeuwige kan waar zijn.

Al het andere is schaduw en lichtflits in Denkvermogen's heldere glas,
Denkvermogen, de holle spiegel, waarin Onwetendheid
Een prachtige gedaante ziet van zijn eigen valse zelf
En droomt, dat het een glorieuze solide wereld ziet.

O ziel, uitvinder van mensen's gedachten en hoop,
Gijzelf de uitvinding van de moment's stroom,
Illusie's centrum of subtiel toppunt,
Ken uzelf uiteindelijk, geef uw zinloze bestaan op.“

Als een schaduw van het ontkennende Absolute
Reisde de intolerante Duisternis aanzwelend voorbij
En ebde in haar de formidabele Stem.

Hij liet haar innerlijke wereld verwoest achter:
Een dorre stilte woog op haar hart,
Haar koninkrijk van heerlijkheid was er niet meer;
Alleen haar ziel bleef, haar leeggemaakte toneel,
Wachtend op de onbekende eeuwige Wil.

Meditations on Savitri

Dan kwam er van de hoogten een grotere Stem naar beneden,
Het Woord, dat het hart aanraakt en de ziel vindt,
De stem van het Licht na de stem van de Nacht: ...
"O ziel, stel uw koninkrijk niet open voor de vijand; ...
Vrees niet om niets te zijn, opdat gij alles kan zijn;
God moet op aarde geboren worden en zijn als mens,
Opdat de mens, die menselijk is, gelijk moet worden aan
God. ...
Werp uw denkvermogen weg, treed terug van vorm en naam.
Vernietig uzelf, opdat alleen God kan zijn."
-Savitri: Boek VII Canto VI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Dan kwam er van de hoogten een grotere Stem naar beneden,
Het Woord, dat het hart aanraakt en de ziel vindt,
De stem van het Licht na de stem van de Nacht:
De schreeuw van de Afgrond onttrok een Hemels antwoord,
Een macht van storm, achtervolgd door de macht van de Zon.

"O ziel, stel uw koninkrijk niet open voor de vijand;
Stem toe om uw koningschap van zaligheid te verbergen,
Opdat Tijd en Lot hun wegen niet kunnen nagaan
En met donderachtige slag op uw poorten zullen kloppen.

Verberg, zolang het kan, uw schat van afgescheiden zelf
Achter de lumineuze wal van uw diepten,
Tot het een deel wordt van een onmetelijker keizerrijk.

Maar niet alleen voor het zelf wordt het Zelf gewonnen:
Verblijf niet voldaan met één veroverde werkelijkheid;
Waag alles om de hele wereld de uwe te maken,
Keer uw kracht om in te breken in grotere koninkrijken.

Vrees niet om niets te zijn, opdat gij alles kan zijn;
Stem in met de leegheid van de Allerhoogste,
Opdat alles in u zijn absolute kan bereiken.

Accepteer om klein te zijn en menselijk op aarde,
Uw nieuw gevonden goddelijkheid onderbrekend,
Opdat de mens zijn opperste zelf in god mag vinden.

Als jij alleen ter wille van uzelf gekomen zijt,
Een onsterfelijke geest in de sterfelijke's wereld,
Om uw lumineuze koninkrijk te stichten in God's duisternis,
In de Onbewuste's werkelijkheid één stralende ster,
Eén deur in de Onwetendheid, geopend naar het licht,
Waarom had u enige behoefte om überhaupt te komen?

Gij zijt afgedaald in een worstelende wereld
Om een blind en lijdend sterfelijk ras te helpen,
Om naar het Licht de ogen te openen, die niet konden zien,
Om zaligheid naar beneden te brengen in het hart van smart,
Om van uw leven een brug te maken tussen aarde en hemel;
Als jij het zwoegende universum zou willen redden,
Voel dan het onmetelijke universele lijden als het uwe:
Gij moet het verdriet dragen, dat jij claimt te helen;
De dag-brenger moet lopen in de donkerste nacht.

Hij, die de wereld zou redden, moet delen in haar pijn.

Als hij het verdriet niet kent, hoe zal hij de verdriet's kuur vinden?

Als hij ver boven sterfelijkheid's hoofd loopt,
Hoe zal de sterfelijke dat te hoge pad bereiken?

Wanneer zij een van de hunne hemel's pieken zien beklimmen,
Dan kan de mens hopen om die titanische klim te leren.

God moet op aarde geboren worden en zijn als mens,
Opdat de mens, die menselijk is, gelijk moet worden aan God.

Hij, die de wereld zou redden, moet één zijn met de wereld,
Alle lijdende dingen bevatten in zijn hart's ruimte
En het verdriet dragen en de vreugde van al, wat leeft.

Zijn ziel moet wijder dan het universum zijn
En de eeuwigheid voelen als juist zijn substantie,
De moment's persoonlijkheid afwijzen,
Zichzelf kennen als ouder dan de geboorte van de Tijd,

De Schepping als een gebeurtenis in zijn bewustzijn,
Acturus en Belphegor als een gloeiende vonk,
Cirkelend in een uithoek van zijn grenzeloze zelf,
De wereld's destructie als een kleine voorbijgaande storm
In de kalme oneindigheid, die hij geworden is.

Als gij enigszins de onmetelijke keten zou laten vieren,
Terugtrekken van de wereld, die het Idee gemaakt heeft,
Uw denkvermogen's keuze uit het Oneindige,
Uw zintuigen's glans op het de Oneindig kleine's dans,
Dan zult gij weten, hoe de grote gebondenheid kwam.

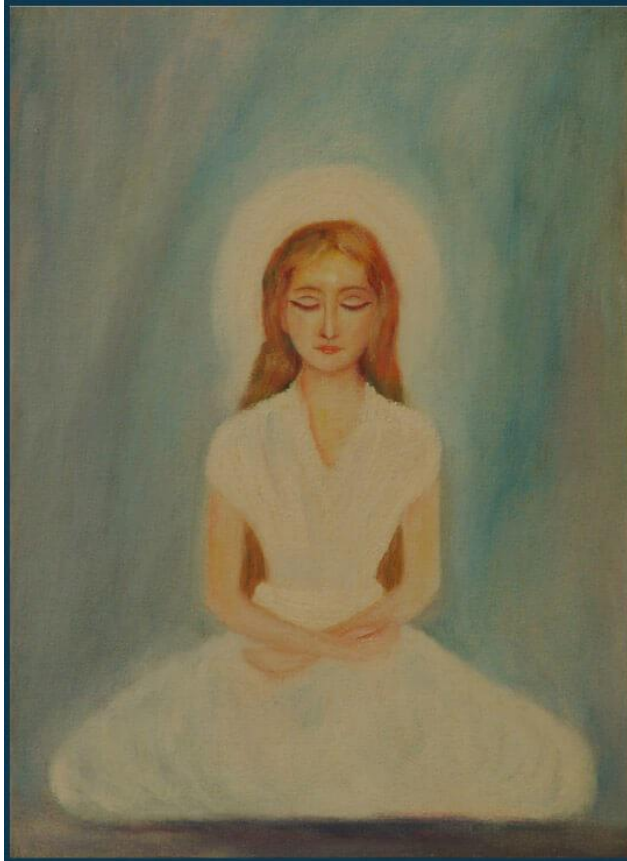
Verban alle gedachten van u en wees God's leegte.

Dan zult gij het Onkenbare onthullen
En zal het Bovenbewuste bewust worden op uw toppen;
Oneindigheid's visie zal doorbreken door uw blik;
Gij zult kijken in de ogen van het Onbekende,
De verborgen Waarheid vinden in dingen, gezien als nietig en vals,
Achter bekende dingen Mysterie's achterkant ontdekken.

Gij zult één zijn met God's naakte werkelijkheid
En de wonderbaarlijke wereld, die hij geworden is,
En het goddelijkere wonder, dat nog moet zijn,
Wanneer de Natuur, die nu de onbewuste God is,
Doorschijnend wordt voor het Eeuwige's licht,
Haar zien zijn zicht, haar wandel zijn stappen van vermogen
En het leven gevuld is met een spirituele vreugde
En Materie de Geest's willige bruid is.

Stem toe om niets te zijn en niemand, ontbind Tijd's werk,
Werp uw denkvermogen weg, treed terug van vorm en naam.

Vernietig uzelf, opdat alleen God kan zijn.“

Meditations on Savitri

Aldus sprak de machtige en verheffende Stem,
En Savitri hoorde het aan; zij boog haar hoofd en
mijmerde,

Haar diepe aandacht in zichzelf dompelend
In haar ziel's afzondering in de stille Nacht.

-Savitri: Boek VII Canto VI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Aldus sprak de machtige en verheffende Stem,
En Savitri hoorde het aan; zij boog haar hoofd en mijmerde,
Haar diepe aandacht in zichzelf dompelend
In haar ziel's afzondering in de stille Nacht.

Afzijdig en onthecht en kalm achter staand,
Als een getuige van het drama van zichzelf,
Een student van haar eigen inwendige scene,
Sloeg zij de passie en het zwoegen van het leven gade
En hoorde op de drukke doorgangen van het denkvermogen
De onophoudelijke tred en passage van haar gedachten.

Alles stond zij toe op te komen, dat verkoos om zich te roeren;
Oproepend, niets dwingend, niets verbiedend,
Liet zij alles over aan het proces, dat zich vormde in de Tijd
En het vrije initiatief van de wil van de Natuur.

Terwijl zij aldus het complexe menselijke spel volgde,
Hoorde zij de souffleur's stem achter de schermen,
Nam de oorspronkelijke libretto's partij waar
En het orgelthema van de componerende Kracht.

Alles beschouwde zij, dat omhoog stroomt uit mensen's diepte,
De dierlijke instincten, die rondsluipen tussen leven's bomen,
De impulsen, die fluisteren naar het hart
En passie's donderjacht, die de zenuwen teistert;
Zij zag de Vermogens, die staren vanuit de Afgrond
En het woordloze Licht, dat de ziel bevrijdt.

Maar het meest joeg haar blik de geboorte van het denken na.

Vrijgesteld van de kijk van het oppervlakkige denkvermogen,
Stond zij niet stil om de officiële zaak te onderzoeken,
De emissie van vormen vanuit het kantoor van het brein,
Deze fabriek van gedachtegeluiden en geluidloze woorden
En opgeborgen stemmen vanbinnen, ongehoord door de mens,
Haar goudmijn en schatkamer van blinkende munt.

Dit waren slechte tellers in denkvermogen's symbolische spel,
Een grammofoon's plaat, een reproductie's film,
Een lijst van tekens, een cijfer en een code.

In ons ongeziene subtiele lichaam wordt denken geboren
Of het komt daar binnen vanuit het kosmische veld.

Dikwijls trad vanuit haar ziel een naakte gedachte naar voren,
Lumineus met mysterieuze lippen en prachtige ogen;
Of uit haar hart verscheen een of ander brandend gezicht
En zocht naar leven en liefde en gepassioneerde waarheid,
Aspireerde naar de hemel of omarmde de wereld
Of leidde de verbeelding als een vluchtige maan
Langs de saaie hemel van mensen's gewone dagen,
Midden tussen de twijfelachtige zekerheden van aarde's kennis,
Gaf vorm aan de hemelse schoonheid van vertrouwen,
Alsof naar de bloemmotieven in een smerige kamer,
Lachte in een gouden vaas één levende roos.

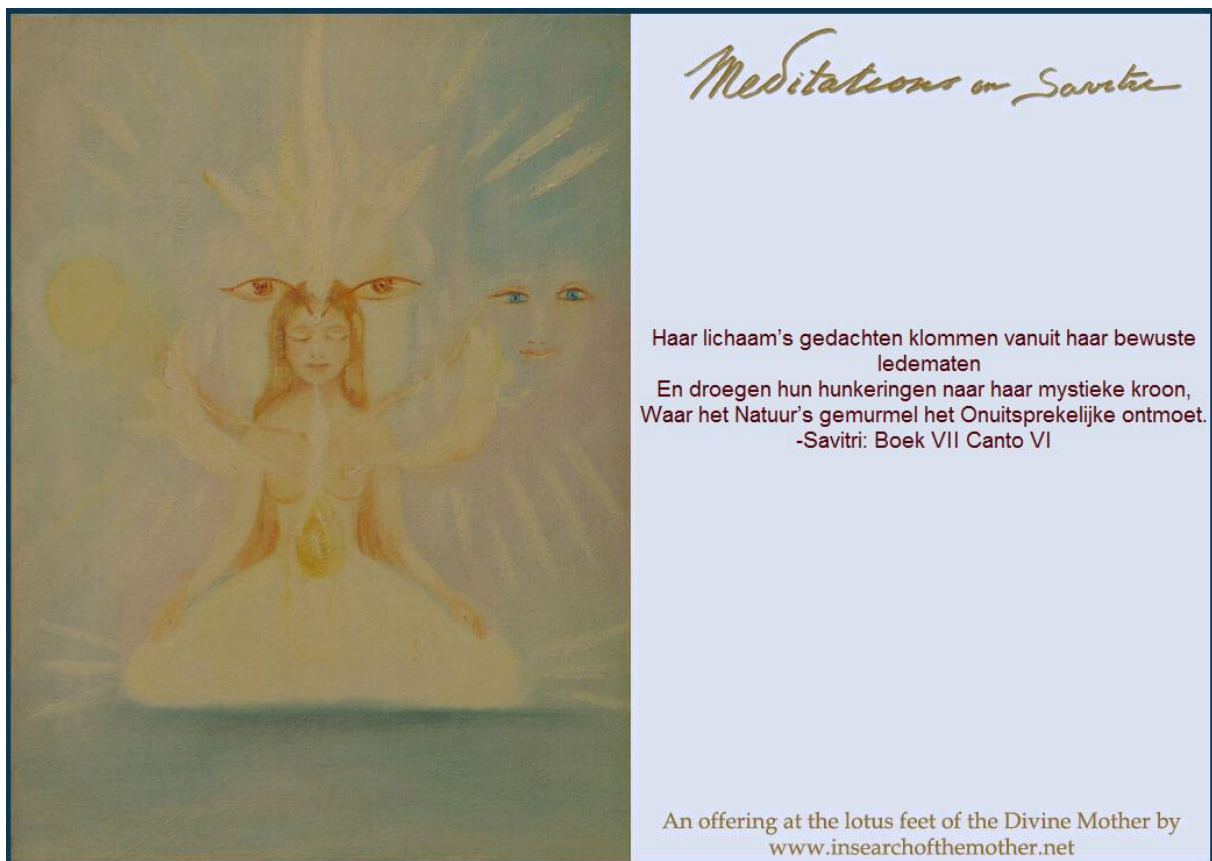
Een thaumaturg zetelde in haar hart's diepte.
Dwong de stap vooruit, de opwaartse blik,
Totdat wonder sprong in de verlichte borst
En leven wonderbaarlijk werd met van gedaante veranderende hoop.

Een ziende wil overpeinsde tussen de wenkbrauwen;
Gedachten stonden, als fonkelende Engelen, achter het brein,
In flitsende wapenuitrusting, met gevouwen handen van gebed

En vergoten hemel's stralen in de aardse vorm.

Verbeeldingen vlamden op vanuit haar borst,
Onaardse schoonheid, aanrakingen van voorbijgaande vreugde,
En schema's van wonder, dromen van heerlijkheid:
Dicht bijeen scharend rondom haar navel-lotus
Stroomden hun omvangrijke sensaties van de wemelende werelden
Hun verstomde bewegingen van het ongevormde Idee;
Terwijl zij de kleine gevoelige bloem van de keel binnendrongen,
Brachten zij hun sprakeloze onuitgesproken resonanties
Om de beelden te ontsteken van een hemelse taal.

Beneden vormden begeerten hun woordloze wens,
En verlangens van fysieke lieflijkheid en extase
Vertaalden in de accenten van een schreeuw
Hun greep op objecten en hun grip op zielen.

Haar lichaam's gedachten klonnen vanuit haar bewuste ledematen
En droegen hun hunkeringen naar haar mystieke kroon,
Waar het Natuur's gemurmel het Onuitsprekelijke ontmoet.

Maar voor de sterfelijke, gevangen in het buitenwaartse denkvermogen,

Moeten allen hun paspoorten tonen aan haar deur;
Vermomd moeten zij de officiële pet en masker opzetten
Of doorgaan als vervaardigingen van het brein,
Hun geheime waarheid en verborgen bron onbekend.

Alleen tegen het innerlijke denkvermogen spreken zij direct,
Nemen een lichaam aan en een stem,
Hun passage gezien, hun boodschap gehoord en gekend,
Hun geboorteplaats en hun geboorteteken geopenbaard,
En staan opgebiecht voor een onsterfelijke's zicht,
Onze natuur's boodschappers aan de getuigende ziel.

Ondoordringbaar, teruggehouden voor het sterfelijke zintuig,
Ontsloten de innerlijke kamers van het geest's huis
Aan haar hun gebeurtenissen en hun gasten;
Ogen keken door de spleten in de onzichtbare muur
En door de heimelijkheid van ongeziene deuren
Kwamen in denkvermogen's kleine frontale kamer
Gedachten, die ons beperkte menselijke bereik vergroten,
Verhieven de Ideaal's half gebluste of dovende toorts
Of gluurden door het eindige naar het oneindige.

Een zicht opende zich op het onzichtbare
En nam de gedaanten waar, die sterfelijke ogen niet kunnen zien,
De geluiden, die het sterfelijke luisteren niet kan horen,
De zaligvolle lieflijkheid van de ontastbare's aanraking;
De objecten, die voor ons lege lucht zijn,
Zijn daar de substantie van de dagelijkse ervaring
En het gewone voedsel van voelen en denken.

De wezens van de subtiele werkelijkheden verschenen
En de besloten scenes achter ons aardse scene;
Zij zag het leven op afgelegen continenten
En afstand dempte de verre stemmen niet;
Zij voelde de bewegingen, die onbekende denkvermogens kruisten;
De verleden's gebeurtenissen gebeurden voor haar ogen.

De grote wereld's gedachten waren deel van haar eigen denken,
De gevoelens voor altijd verstild en ongedeeld,
De ideeën, die nog nooit een uiting vonden.

De duistere onderbewuste's incoherente aanwijzingen
Lagen een verwrongen mening bloot, diep en vreemd,

Het bizarre geheim van hun rondtastende spraak,
Hun verbindingen met de onderliggende werkelijkheid.

Het ongeziene werd zichtbaar en hoorbaar:
Gedachten sprongen naar beneden van een bovenbewust gebied
Als adelaars, die neerstrijken van een onzichtbare top,
Gedachten glansden omhoog van de afgeschermdde subliminale diepten
Als gouden vissen uit een verborgen zee.

Deze wereld is een onmetelijke ononderbroken totaliteit,
Een diepe solidariteit verenigt zijn tegengestelde vermogens;
God's toppen kijken terug op de stille Afgrond.

Aldus converseert de mens, terwijl hij ontwikkelt naar de goddelijkste
hoogten,
Nog steeds met het dier en de Djinn;
De menselijke godheid met als naar sterren starende ogen
Woont nog in één huis met het oorspronkelijke beest.

Het hoge ontmoet het lage, alles is één enkel plan.

Zo aanschouwde zij de vele geboorten van het denken,
Als geboorten kunnen bestaan van iets, wat eeuwig is;
Want de Eeuwige's vermogens zijn als hijzelf,
Tijdloos in het Tijdloze, eeuwig geboren in de Tijd.

Ook dit zag zij, dat alles in het uiterlijke denkvermogen
Gemaakt is, niet geboren, een vergankelijk product,
Gesmeed in de lichaam's fabriek door aardekracht.

Dit denkvermogen is een dynamische, kleine machine,
Onophoudelijk producerend, totdat het versleten is,
Met ruw materiaal, onttrokken aan de uiterlijke wereld,
De patronen geschetst door een artiest-God.

Vaak zijn onze gedachten afgemaakte kosmische waren,
Toegelaten door een stille kantoordeur
En doorgegeven door de onbewuste's galerijen,
En worden dan uitgegeven op Tijd's markt als private makelij.

Want nu dragen zij het levende persoon's stempel;
Een kunstgreep, een speciale tint, eist hen als zijn eigen.

Al het andere is Natuur's ambachten en ook dit het hare.

Onze taken zijn gegeven, wij zijn slechts instrumenten;
Niets is helemaal van onszelf, dat wij scheppen:
Het Vermogen, dat in ons werkt, is niet onze kracht.

Ook het genie ontvangt uit een of andere verheven bron,
Besloten in een hemelse heimelijkheid,
Het werk, dat hem een onsterfelijke naam geeft.

Het woord, de vorm, de betovering, de glorie en genade
Zijn gezonden vonken van een ontzagwekkend Vuur;
Een proefmonster uit het laboratorium van God,
Waarvan hij het patent houdt op de aarde,
Komt naar hem in gouden bedekkingen gewikkeld;
Hij luistert naar Inspiratie's postbodeklop
En neemt de levering van de onschatbare gift,
Een weinig verspild door het ontvangende denkvermogen,
Of gemengd met de vervaardiging van zijn brein;
Wanneer het minst beschadigd, is het het goddelijkst.

Ofschoon zijn ego de wereld claimt voor zijn gebruik,
Is de mens toch de dynamo voor het kosmische werk;
De Natuur doet het meeste in hem, God de verheven rest:
Slechts zijn ziel's acceptatie is van hemzelf.

Dit onafhankelijke, eens een allerhoogst vermogen,
Zelf-geboren, voordat het universum werd gemaakt,
Door de kosmos te accepteren, bindt hij zichzelf als Natuur's knecht,
Totdat hij haar vrijgemaakte wordt, God's slaaf.

Dit is de verschijning aan onze sterfelijke voorkant;
Onze grotere waarheid van het wezen ligt erachter:
Ons bewustzijn is kosmisch en immens,
Maar alleen, wanneer we door Materie's muur breken,
Kunnen we staan in die spirituele onmetelijkheid,
Waar we kunnen leven als meesters van onze wereld
En het denkvermogen alleen een middel is en het lichaam een werktuig.

Want boven de geboorte van het lichaam en het denken
Leeft onze geest's waarheid in het naakte zelf
En overziet van die hoogte ongebonden de wereld.

Uit het denkvermogen steeg zij om aan zijn wet te ontsnappen
Zodat het zou kunnen slapen in een of andere diepe schaduw van het
zelf
Of stil vallen in de stilte van het Ongeziene.

Zij verkreeg de hoogte en stond vrij van de Natuur
En zag schepping's leven van ver boven,
Vandaar legde zij op alles haar soevereine wil
Om het op te dragen aan God's tijdloze kalmte:
Toen werd alles vredig in haar wezen's ruimte,

Meditations on Savitri

Alleen kwamen soms kleine gedachten op en vielen weg,
Als rustige golven op een stille zee
Of rimpels, die voorbij kwamen over een eenzame vijver,
Als een verdwaalde steen zijn dromende rust verstoort.
-Savitri: Boek VII Canto VI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Alleen kwamen soms kleine gedachten op en vielen weg,
Als rustige golven op een stille zee
Of rimpels, die voorbij kwamen over een eenzame vijver,
Als een verdwaalde steen zijn dromende rust verstoort.

Toch was de denkvermogen's fabriek opgehouden te werken,
Er was geen geluid van het dynamo's gebons,
Er kwam geen roep van de stille velden van het leven.

Dan verrezen zelfs deze beroeringen niet meer in haar;
Haar denkvermogen leek nu een onmetelijke lege ruimte
Of een vredig landschap zonder geluid.

Dit noemen mensen rust en prijzen het als vrede.

Maar voor haar diepere zicht was alles toch daar,
Mousserend als een chaos onder een deksel;
Gevoelens en gedachten schreeuwden het uit om woord en daad,
Maar vonden geen respons in het verstilde brein:
Alles was onderdrukt, maar nog niets uitgewist;
Op ieder moment zou een explosie kunnen komen.

Toen hield dit ook op; het lichaam leek gelijk een steen.

Alles was nu een wijde machtige ledigheid,
Maar was nog uitgesloten van eeuwigheid's stilzwijgen;
Want de rust van het Absolute was nog ver
En de oceanische stilte van de Oneindigheid.

Zelfs nu konden enige gedachten haar eenzaamheid doorkruisen;
Deze welden niet op uit de diepten of van binnenuit,
Uit de vormloosheid opgeworpen om een vorm te zoeken,
Spreken de lichaam's behoefte niet, noch vertolkten leven's roep.

Deze schenen niet geboren, noch gemaakt in menselijke Tijd:
Kinderen van de kosmische Natuur van een verre wereld,
Idee's vormen in volledige wapenuitrusting van woorden
Posten als reizigers in een vreemde ruimte.

Uit een of andere verre uitgestrektheid leken zij te komen,
Alsof gedragen op onmetelijke vleugels gelijk grote witte zeilen,
En bereikten met gemak toegang tot het innerlijke oor,
Alsof zij een natuurlijk bevoorrecht recht gebruikten
Bij de hoge koninklijke ingangen van de ziel.

Vooralsnog lag hun pad diep besloten in het licht.

Dan, speurend om te zien, waar de indringers vandaan kwamen,

Zag zij een spirituele immensiteit,
Die de wereldruimte doordrong en omvatte,
Zoals ether onze transparante ongrijpbare lucht,
En daar doorheen rustig een gedachte zeilend.

Zoals een schip, dat soepel glijdend zijn haven nadert,
Onwetend van embargo en blokkade,
Vertrouwend op toegang en visa's stempel,
Kwam het aan bij de stille stad van het brein
Naar zijn gebruikelijke en verwachte kade,
Maar ontmoette een versperrende wil, een slag van Kracht
En zonk verdwijnend in de immensiteit.

Na een lange lege pauze verscheen een andere
En verschenen plotseling de ene na de andere,
Denkvermogen's onverwachte bezoekers vanuit het Ongeziene,
Zoals zeilen in de verte op een eenzame zee.

Maar spoedig faalde die commercie, geen bereikte denkvermogen's kust.

Meditations on Savitri

Toen werd alles stil, niets bewoog zich meer:
Onbeweeglijk, zelfgenoegzaam, tijdloos, eenzelvig,
Drong een stille geest door in de stille Ruimte.

-Savitri: Boek VII Canto VI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by

www.insearchofthemothernet

Toen werd alles stil, niets bewoog zich meer:
Onbeweeglijk, zelfgenoegzaam, tijdloos, eenzelvig,
Drong een stille geest door in de stille Ruimte.

In die absolute stilte, kaal en formidabel,
Werd een alles ontkennend Leeg Allerhoogste ontwaard,
Dat zijn mystieke Nihil's soevereine recht opeiste
Om de Natuur teniet te doen en de ziel te ontkennen.

Zelfs het naakte besef van het zelf werd bleek en dun:
Onpersoonlijk, tekenloos, kenmerkloos, leeg van vormen,
Had een blank zuiver bewustzijn het denkvermogen vervangen.

Haar geest leek de substantie van een naam,
De wereld een getekend symbool, geschreven op het zelf,
Een droom van beelden, een droom van geluiden
Bouwde de gelijkenis op van een universum
Of verleende de geest de verschijning van een wereld.

Dit was zelf-ziend; in dat intolerante zwijgen
Kon geen notie en geen concept vorm aannemen,
Er was geen besef om het beeld van dingen samen te stellen,
Een louter zelf-zicht was daar, geen gedachte verrees.

Emotie sliep diep beneden in het stille hart
Of lag begraven op een kerkhof van vrede:
Alle gevoelens leken rustig, kalm of dood,
Alsof de verscheurde hartbanden niet meer konden werken
En vreugde en smart nooit meer konden verrijzen.

Het hart klopte door met een onbewust ritme,
Maar er kwam geen antwoord van en geen schreeuw.

Vergeefs was de provocatie van gebeurtenissen;
Niets vanbinnen beantwoorde een uiterlijke aanraking,
Geen zenuw werd geroerd en geen reactie kwam op.

Toch zag haar lichaam nog steeds en bewoog en sprak;
Het begreep zonder de hulp van gedachte,
Het zei, wat ook gezegd moest worden,
Het deed, wat ook gedaan moest worden.

Er was geen persoon aanwezig achter de daad,
Geen denkvermogen, dat koos of het geschikte woord aangaf:
Alles smeedde als een foutloze doelmatige machine.

Alsof oude gewoonlijke wendingen voortzettend,
En gedreven door een oude onuitputtelijke kracht,
Deed de machine het werk, waarvoor het gemaakt was:
Haar bewustzijn keek toe en nam geen deel;
Alles ondersteunde het, in niets had het een aandeel.

Er was geen krachtige initiërende wil;
Een incoherentie, die een krachtige leegte doorkruiste,
Slipte in een orde van gerelateerde kans.

Een zuivere perceptie was het enige vermogen,
Dat stond achter haar actie en haar zicht.

Als dat zich terugtrok, zouden alle objecten uitgedoofd worden,
Haar private universum zou ophouden te bestaan,
Het huis, dat zij gebouwd had, met stenen van gedachte en gevoel
In het begin na de geboorte van de Ruimte.

Dit zien was identiek aan het geziene;
Het wist zonder kennis alles, wat gekend kon worden,
Het zag de wereld onpartijdig voorbijgaan,
Maar zag in dezelfde nalatige onbeweeglijke oogopslag
Ook haar onpeilbare onwerkelijkheid.

Het aanschouwde het beeld van het kosmische spel,
Maar het denken en het innerlijke leven in vormen scheen dood,
Tenietgedaan door haar eigen ineenstorting van denken:
Een hol fysiek omhulsel hield nog stand.

Alles scheen een heldere schaduw van zichzelf,
Een kosmische film van scènes en beelden:
De solide massa en omtrek van de heuvelen
Was een ontwerp, geschetst op een stil denkvermogen
En behield een trillende valse soliditeit
Door voortdurende slagen van visionair zicht.

Het woud met haar smaragden veelvuldigheden,
Bekleed met haar geschakeerde schouwspel van vage lege Ruimte,
Een schilderij's kleuren, die een oppervlakkige leegte verbergen
Die flikkerde op ontbinding's rand;
De blauwe hemelen, een illusie voor de ogen,
Vormden het dak in de denkvermogen's illusie van een wereld.

De mensen, die liepen onder een onwerkelijke hemel,
Leken mobiele poppen, gesneden uit kartonpapier
En door onzichtbare handen geduwd over de grond
Of bewegende beelden op Verbeelding's film:
Er was geen ziel vanbinnen, geen vermogen van leven.

De brein's vibraties, die verschijnen als gedachte,
Het zenuw's korte antwoord op iedere aanraking's klop
De hart's huivering, gevoeld als vreugde en verdriet en liefde,
Waren zenuwtrekkingen van het lichaam, hun klaarblijkelijke zelf,
Dat het lichaam uit atomen en uit gas
Een verzonnen leugen smeedde van Maya's makelij,
Haar leven een droom, gezien door de slapende Leegte.

De dieren, alleen of samenscholend door de open plaatsen,
Vluchtten als een voorbijkomend visioen van schoonheid en gratie,
Verbeeld door een of ander al-scheppend Oog.

Toch was daar iets achter de vervagende scene;
Waarheen zij zich ook wendde, waar zij ook naar keek,
Het werd waargenomen, nog verborgen voor denkvermogen en zicht.

Het Ene alleen werkelijke sloot zich buiten de Ruimte
En stond afzijdig van het idee van Tijd.

Zijn waarheid ontsnapte aan vorm en lijn en kleur.

Al het andere werd onstoffelijk, zelf-vernietigd,
Dit alleen leek eeuwigdurend en waar,
Maar stond, nergens verblijvend, buiten de uren.

Alleen dit kon het werk van het zicht rechtvaardigen,
Maar zicht kon er geen vorm voor definieren;
Alleen dit kon het ontevreden oor sussen,
Maar luisterde horend vergeefs naar een ontbrekend geluid;
Dit beantwoordde het gevoel niet, riep het Denkvermogen niet,
Het ontmoette haar als de onbevange onhoorbare Stem,
Die voor altijd spreekt vanuit het Onkenbare.

Het ontmoette haar als een alomtegenwoordig punt,
Zuiver van dimensies, niet gefixeerd, onzichtbaar,
De enkele eenheid van zijn vermenigvuldigde slag,
Die zijn enkele eeuwigheid accentueert.

Het bood haar het hoofd als een of andere onmetelijke Niets' immensiteit,
Een eindeloos Nee tegen alles, wat leek te bestaan,
Een eindeloos Ja tegen voor altijd onbedachte dingen
En alles, wat niet verbeeld en niet bedacht is,
Een eeuwige nul of een niet opgeteld iets,
Een ruimteloze en plaatsloze Oneindigheid.

Toch leken eeuwigheid en oneindigheid slechts woorden,
Tevergeefs toegevoegd door denkvermogen's incompetentie
Aan deze ontzagwekkende eenzame werkelijkheid.

De wereld is alleen een vonkuitbarsting van zijn licht,
Alle momenten flitsen van zijn Tijdloosheid,
Alle objecten glinsteringen van het Lichaamsloze,
Die voor het Denkvermogen verdwijnen, wanneer Dat gezien wordt.

Het droeg, alsof een schild voor zijn gezicht,
Een bewustzijn, dat zag zonder een ziener,
De Waarheid, waar geen kennis is, noch de kenner, noch het gekende,
De Liefde, verliefd geworden op zijn eigen heerlijkheid,
Waarin geen Minnaar is, noch de Geliefde,
Om hun persoonlijk passie in de Onmetelijkheid te brengen,
De almachtige Kracht in de kalmte,
De Zaligheid, die niemand ooit kan hopen te smaken.

Het maakte het overtuigende bedrog van het zelf ongedaan;
Een waarheid in nietsheid was zijn machtige sleutel.

Wanneer al het bestaan afstand kon doen van er te zijn
En het Wezen toevlucht kon nemen in Niet-Wezen's armen
En het Niet-Wezen zijn becijferde ronde kon wegstrepen,
Dan zou iets van de luister van die Werkelijkheid kunnen verschijnen.

Een vormeloze bevrijding kwam over haar.

Eenmaal levend begraven in brein en vlees,
Was zij verzezen uit lichaam, verstand en leven;
Zij was niet langer een Persoon in een wereld,
Zij was ontsnapt in oneindigheid.

Wat eens haarzelf was geweest, was verdwenen;
Er was geen raamwerk van dingen, geen beeld van de ziel.

Als een vluchteling van het domein van het gevoel,
De noodzaak ontwijkend van het denken,
Verlost van Kennis en van Onwetendheid
En gered van het ware en het onware,
Deelde zij het Bovenbewuste's verheven toevluchtsoord
Voorbij het zelf-geboren Woord, het naakte Idee,
De eerste kale solide grond van het bewustzijn;
Wezens waren daar niet, bestaan had geen plaats,
Er was geen verleiding van vreugde om te bestaan.

Meditations on Savitri

Onuitsprekelijk gewist, niemand en niets,
Een vervagend overblijfsel als een violet spoor,
Hoofdzakelijk een flauw verslag van een nu voorbij zelf,
Was zij een punt in het onkenbare.
-Savitri: Boek VII Canto VI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Onuitsprekelijk gewist, niemand en niets,
Een vervagend overblijfsel als een violet spoor,
Hoofdzakelijk een flauw verslag van een nu voorbij zelf,
Was zij een punt in het onkenbare.

Alleen een of ander laatste ongeldigverklaring bleef nu over,
Vernietiging's vage ondefinieerbare stap:
Een herinnering van bestaan was er nog steeds
En hield haar gescheiden van nietsheid:
Zij was in Dat, maar werd nog steeds niet Dat.

Deze schaduw van zichzelf, zo dicht bij het niets,
Kon weer zelf's steunpunt zijn om te leven,
Terugkeer uit het Onvoorstelbare
En zijn, wat een of ander mysterieus uitgestrekte zou verkiezen.

Juist zoals het Onkenbare zou bevelen,
Zou zij niets kunnen zijn of opnieuw het Al kunnen worden,
Of, wanneer het almachtige Nihil een gedaante zou nemen,
Als iemand verschijnen en de wereld bevrijden.

Zelfs zou zij kunnen leren, wat het mystieke cijfer inhield,
Deze klaarblijkelijke uitweg of het gesloten einde van alles
Kon een blinde duistere doorgang zijn, afgeschermd van het zicht,
Haar toestand het verduisterende omhulsel van een verduisterende zon
Op zijn geheime weg naar het Onuitsprekelijke.

Zelfs nu zou haar prachtige wezens terug kunnen vlammen,
Vanuit de stilte en de ongeldigheid,
Een glanzend deel van het Al-Wonderbaarlijke,
Een vermogen van een of ander al-bevestigend Absolute,
Een schijnende spiegel van de eeuwige Waarheid
Om aan de Ene-in-al zijn manifeste gezicht te laten zien,
Aan de zielen van mensen hun diepe identiteit.

Of zou zou kunnen ontwaken in God's kalmte
Voorbij de kosmische dag en de kosmische nacht
En gekalmeerd rusten in zijn witte eeuwigheid.

Maar dit was nu onwerkelijk of veraf
Of bedekt in het mystieke onpeilbare blanco.

In de oneindige Nietsheid was het ultieme teken

Of anders was het Werkelijke het Onkenbare.

Een eenzame Absolute ontkende alles:
Het wiste de onwetende wereld uit van zijn eenzaamheid
En verdronk de ziel in zijn eeuwigdurende vrede.

EINDE VAN CANTO ZES